

[Hoff.]

bestemte Stationer eller for Aarsrabatkort og andre Aarskort, ikke er direkte fastsat i Loven, men fastsættes af Ministeriet paa Grundlag af Lovens øvrige Forhøjelser. Jeg vil henstille, at man vil tage en lille Smule varsomt paa forskellige Grupper, først og fremmest de rejsende, som har disse Rejsekort, fordi man, som det er blevet sagt — det var vist det ærede Medlem Hr. Carsten Raft —, ved Forhøjelserne i 1940 lagde en ekstra Forhøjelse paa disse Kort. Det vilde derfor være rimeligt, at man nu tog blidere paa dem og gav dem en mindre Forhøjelse end den, som ellers rammer Tarifferne for Personbefordring.

Jeg vil ogsaa give det ærede Medlem Hr. Bollerup Madsen Ret i, at der bør tages et særligt Hensyn til de Skolebørn, som paa Grund af det Sted, hvor deres Forældre bor, er nødt til at rejse frem og tilbage hver eneste Dag for at komme i Skole. Jeg synes, at der var Grund til at sætte ind dèr med en meget mere moderat Prispolitik fra Statsbanernes Side, saaledes at det ikke føles som den store Byrde, det nu er, for Forældrene at skulle have Børn gaaende i Skole et andet Sted end dèr, hvor de bor.

Der er et Par andre Omraader, som ikke direkte falder ind under Lovens Takstbestemmelser, som jeg gerne vilde sige nogle Ord om. Der er for det første Spørgsmaalet om Nedsættelse af Taksten for Børn. Det er jo saaledes, at Børn under 4 Aar kører gratis og Børn fra 4 til 12 Aar for halv Pris, og naar Børnene er fyldt 12 Aar, skal der betales fuld Pris for dem. Det er muligt, at det er forsvarligt ud fra Hensynet til den Plads, de tager, og den Betjening, der skal til fra Banernes Side for at befordre dem, idet dette er det samme som for andre Passagerer, men set fra et Forældresynspunkt er det et meget uheldigt Forhold, og jeg vilde ønske, at man kunde naa til enten at sætte Aldersgrænsen vedrørende Barnebilletter en hel Del i Vejret eller ogsaa at give en større Rabat paa Barnebilletterne end den, man har i Øjeblikket, med den halve Pris, og at man kunde komme tilbage til det, der i alt Fald var et Tilløb til før Krigen, nemlig de billige Familierejser. Familierejser, Skolerejser og den Slags har forbudt sig selv under de meget stærkt indskrænkede Trafikforhold, vi havde under Krigen. Men det vilde være ønskeligt, at vi kom tilbage til dem, endda i betydeligt større Omfang, end vi nogen Sinde har haft før.

Af Enkeltheder i dette digre Lovforslag skal jeg kun omtale et Par Smaating. En

meget stor Del af Lovforslaget er et lidt modificeret Optræk af en Lov fra 1896 om Statsbanernes Forhold; der findes en Række Paragraffer om Statsbanernes Forpligtelser og Publikums Forpligtelser over for Statsbanerne — det sidste synes at være betydeligt mere end det første. Jeg vil gøre opmærksom paa § 6, Stk. 2, hvor der staar — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere ganske kort —:

„Udelukket fra Befordring er ligeledes Personer, som er eller antages at være angrebet af nogen af de Sygdomme, der efter Lovgivningen altid bliver Genstand for offentlig Behandling.“

I den gamle Lov stod der tilføjet, at det drejede sig om asiatisk Kolera, Pest, Tyfus og forskellige andre Ting, som man praktisk talt aldrig træffer. De Sygdomme, der er tænkt paa i Lovforslaget, er sikkert først og fremmest Difteri og Scarlatina; men efter en Læges Udsagn er det saaledes, at denne Paragraf maatte betyde, at heller ikke Folk, der led af en Kønssygdom, kunde faa Lov til at blive befordret med Statsbanerne. Men jeg tvivler paa, at det er gennemførligt for Statsbanerne; jeg ved ikke, hvordan man vil kontrollere det, og jeg ved ikke, hvad man vil opnaa med det. Man kan naturligvis bestemme, at Lægerne skal sørge for, at Personer, som er under Behandling, faar Ordre til, at de ikke, før de er erklæret raske, maa tage med Tog eller andre offentlige Befordringsmidler, men jeg synes ikke, at Bestemmelsen hører hjemme i Statsbanernes Befordringsreglement og specielt ikke i den Form, den har.

En anden Bestemmelse, som ogsaa uændret er overført fra den gamle Lov af 1896, og som gaar ud paa, at man ikke har Lov til at medtage Sprængstoffer, letantændelige Stoffer og andre Ting, som kan foraarsage Skade for andre Passagerer, kan være uhyre rimelig. Men naar der staar i Bestemmelsen — det er § 12, Stk. 4 —, at Jernbanepersonalet har Ret til ved Undersøgelse af Rejsegodset at overbevise sig om, at man ikke overtræder denne Bestemmelse, tror jeg, at man er ude i noget, som man ikke kan fastholde. Man kan dog ikke give Statsbanernes Personale en general Beføjelse til at visitere Rejsegods for at undersøge, om der er Sprængstoffer, Skydevaaben, ætsende Stoffer eller andre mærkelige Ting i det. Man kan selvfølgelig gøre Erstatnings- og Strafansvar gældende mod dem, der medfører saadan noget og derved foraarsager Skade, men denne Visitationsret bør man stryge.

Bortset fra disse Smaating vil jeg paa